

Belki de

— serdar-dogan · 03 Nisan 2010

Ve sen yoksun...
Bir daha olmayacaksın.
Belki de hiç olmadın.
Belki de sen
Düşlerimde, mavilikler içerisinde kaybolan
Asırlık bir şiirin bitmeyen kelimeleriydın.
Geçmişten bugüne kalplere gizlenmiş bütün sözcüklerin
O boynu bükük, yıkık, yitik harfleriydın.
Sana sen dedikçe
Unutulmaya yüz tutmuş
Gamzeli bir tebessümün belirtileriydın.
Belki de sen,
Her şeyden farksız,
Bir sevginin içerisinde
Boğulmuş, yaralanmış bir tutkudan ibarettin.
Belki de sen,
Eli dudaklarında bir çocuğun
Masumiyete aldanan gözyaşlarıydın.
Belki de sen,
İşte böyle belkilerle yaşatıldın...
Söylemiştim ya...
Belki de
Giden bir hayale benzeyen her şeydin...
Az önce buradaydın,
Az sonra ötede...
Öteler sonralara kanmış,
Sonralar ötelere aldanmış...
Sen giden bir hayale benzeyen her şeydin,
Ama aslında hiçbir yerdeydin.
Çünkü kendinden gidemedin,
Kendinden geçemedin.
Oysa gidenler kendilerini unutmuş,
Unutulanlarla ötelere aldanmıştı...

15/03/2010